

ikke rigtigt; det er min Tro; og jeg vil sætte min Tro igjennem — saa kunde det ærede Medlem sige det; men jeg har derimod fra første Færd af, da jeg er traadt op, sagt: Husk paa, at jeg i Politiken er inconsequent; thi Den, som ikke er det, bryder enten den Sag, han har med at gjøre, eller bryder sin egen Virksomhed. Man lever ikke i Politiken som i Religionen for at være Martyr, men for at udrette hver Dags Gjerning saa godt, man kan, gennem en Række af Tilnærmelser og Sveininger, snart til den ene og snart til den anden Side. Saa ofte man har stillet sig et politisk Formaal, har det viist sig, at man ikke naaede det, og man har alt-
saa ikke havt Ret; udretter man derimod Noget, uden at have havt et saadant bestemt Formaal, saa har man havt Ret, og man vil, naar man er bleven til Støv, have havt den Tilfredsstillelse, som forstandigviis ligger hos Menneket over at have levet med i den Verden, som ubrillede den kommende Tid. Jeg har altsaa ikke Lyst til at slippe Friheden for Lighedens Skyld. Naar nu det ærede Menneke (Ratter) — jeg beder om Forlabelse, jeg vilde sige det ærede Medlem — for Næsten er det høit at sige om En, at han er et Menneke; det er ikke Alle, saa det er egentlig en Compliment, jeg har sagt — naar altsaa det ærede Medlem sagde om mig, at jeg selv kom til at opgive mine Fordringer paa Indflydelse i Finantsfager, som en Følge af mit Ønske om at skaffe Ligheden Fyldest, saa siger jeg, at jeg vil haabe, at jeg i min Kamp fra denne Plads, blandt Andre med det ærede Medlem, har viist accurat det Modfatte. Jeg betragter det ærede Medlem som En af dem, der her i Forsamlingen have gjort sig den Umage, de nogenlunde kunne, for at støtte den Betragtningssmaade, som gaaer ud paa at indskrænke Finantslovens Herredømme til det mindst Mulige. Jeg troer, at Enhver, der har sidet her tilligemed mig, har faaet den samme Opsfattelse, og naar jeg nu, og vistnok de Fleste med mig, har villet, at det aarlige Herredømme over Finantsbevillingen skulde udgaae fra Folkethinget som den egentlige hovedsagelige Frihedsbetingelse, saa er det min Overbeviisning, at naar denne alene var tilstede tilligemed Valgloven og, hvad

derertil hører, saa vilde dette være saa tilstrækkeligt, at man gjerne kunde tage alle de andre Paragrapher i Grundloven bort. I det ærede Medlem derimod har arbeidet for den gode Sags Tjeneste og til Landstingets Ære — thi hans Mening beeltes almindelig i Landstinget — at indskrænke Finantslovens aarlige Betydning til det mindst Mulige, har han derved i sin Virksomhed — om end ikke i sit Princip — været nærmere ved at arbejde Friheden imod end jeg. Jeg er nu af den Slags Folk, at jeg, selv om mine Principer ere splittet gale, anseer det for heldigt, naar kun Handlingen fører til noget Godt; ere derimod Principerne nok saa fortrinlige, naar Handlingen fører til, hvad der efter min Mening er uheldigt, saa siger jeg, at Virksomheden er uheldig.

J. M. Hansen: I Anledning af nogle Bemærkninger af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille), maa jeg tillade mig at sige et Par Ord, idet den ærede Rigsdagsmand angreb, som det forekommer mig, noget stærkt Forslagsstillerne, fordi de havde indbragt dette Forslag. Jeg troede ikke at skulle blive nødsaget til at komme tilbage til dette Punkt, da Forslagsstillerne ved 1ste Behandling have fremsat deres Grunde for Indbringelsen, og, ligesom en æret Taler tidligere har bemærket, forekommer Spørgsmaalet ogsaa mig ørkesløst nu; men paa den anden Side indrømmer jeg, at, da det ærede Medlem ikke var tilstede her i Salen under 1ste Behandling, har han maaskee ikke havt Leilighed til at see, at Spørgsmaalet dengang er blevet nærmere drøftet og Indbringelsen — som jeg troer — fra Forslagsstillerens Side tilstrækkeligt motiveret. Det ærede Medlem meente, at det var noget „søgt“, at man havde bragt dette Spørgsmaal i Forbindelse med Svaret paa Throntalen. Jeg kan ikke forbyde ham at have denne Mening; men det er i alt Fald kun en personlig Mening hos ham. Da han søgte at begrunde sin Paa-stand, sagde han, at det var saa længe siden, at Throntalen laa for, og at Adresseforlaget først er indbragt Maanedere derefter (W. N. e.: 2 Maanedere derefter!). Ja, 2 Maanedere efter; men den ærede Rigsdagsmand maa vide, at man ikke kan indbringe Forslag, naar der intet